

Sygn. akt II Ka 295/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2013 r.

sprawy **C. Ł.**

obwinionego o wykroczenie z art. 90 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 19 kwietnia 2013 r. sygn. akt II W 329/12

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia obwinionego C. Ł. od zarzucanego i przypisanego mu wykroczenia; stwierdza, że wydatki w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 295/13

UZASADNIENIE

C. Ł. został obwiniony o to, że w dniu 13 czerwca 2012r. około godz. 15.15 na ulicy (...) w W. kierując pojazdem ciężarowym marki (...) nr rej. (...) z cysterną (...) o nr rej. (...) wykonał gwałtowny manewr hamowania w wyniku czego wpadł w poślizg a następnie zjechał na przeciwny pas ruchu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu tj. o czyn z art. 90 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Węgrowie uznał obwinionego C. Ł. za winnego tego, że w dniu 13 czerwca 2012r. około godziny 15.15 na ulicy (...) w W. nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że kierując pojazdem ciężarowym marki (...) nr rej. (...) z cysterną (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków drogowych, nie zachował bezpiecznej odległości od pojazdu go poprzedzającego i w celu uniknięcia zderzenia pojazdów wykonał gwałtowny manewr hamowania, a następnie zjechał na przeciwny pas ruchu tj. czynu z art. 86§1 kw i za czyn ten na podstawie art. 86§1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł; na podstawie art. 118§1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 150 zł tytułem kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł osobiście obwiniony, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania poprzez nieuwzględnienie jego wniosków dowodowych, a w szczególności powołanie biegłego z zakresu ruchu drogowego, a nadto poprzez błędną ocenę zabranych dowodów i w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej apelujący oraz jego obrońca popierali tę apelację i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacji obwinionego nie można odmówić słuszności i dlatego zaskarżony wyrok należało zmienić i uniewinnić C. Ł. od zarzucanego i przypisanego mu czynu.

Zgodzić się należy z wywodami apelującego obwinionego, że Sąd I instancji bez wnikliwości rozważył i ocenił zebrane w sprawie dowody, a nadto nie zabezpieczył w odpowiednim czasie innych dowodów, które miałyby niewątpliwy wpływ nie tylko na tę ocenę, ale również na ostateczne rozstrzygnięcie w tej sprawie. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, iż świadek S. R. od początku tego postępowania konsekwentnie wskazywał, że obwiniony C. Ł. gwałtownie zahamował, w wyniku czego wpadł w poślizg na mokrej jezdni i następnie zjechał na przeciwległy pas ruchu w celu uniknięcia zderzenia z jadącym przed nim radiowozem policyjnym. Podobne stanowisko przedstawił również drugi świadek – M. A.. Jakkolwiek obwiniony twierdził w swoich wyjaśnieniach, że w miejscu tego zdarzenia w tym czasie nie padał już deszcz i jezdnia była sucha, to jednak z zeznań policjantów wynika, że padał intensywny deszcz i jezdnia była śliska, a tę okoliczność, że na drodze było ślisko potwierdził również obwiniony w postępowaniu wyjaśniającym. Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji uznając za wiarygodne zeznania policjantów niedostatecznie rozważył ich twierdzenia, że pojazd obwinionego „wpadł w poślizg” i zjechał na przeciwny pas ruchu. Mimo uznania tych zeznań za wiarygodne, Sąd w ostateczności przyjmuje inne ustalenia faktyczne tj., że zjechał na przeciwny pas ruchu z powodu nadmiernej prędkości w danych warunkach drogowych i niezachowania bezpiecznej odległości od pojazdu go poprzedzającego. W świetle zgromadzonych dowodów stanowisko takie jest co najmniej nieprzekonywujące, zwłaszcza w sytuacji, gdy z wyjaśnień obwinionego wynika, że jechał on w kolumnie samochodów, za radiowozem policyjnym, a z przeciwnej strony również jechały pojazdy. Świadkowie – policjanci twierdzili, że zatrzymali radiowóz na swoim pasie ruchu celem umożliwienia zawrócenia na tej jezdni kierowcy jadącemu przed nimi w tę samą stronę. Wnikliwa analiza powyższych dowodów wskazuje, że zeznania tychże świadków nie mogły być uznane za wiarygodne, bowiem gdyby obwiniony jechał w zbyt bliskiej odległości, jak przyjął Sąd i zjechałby na lewy pas jezdni, to niewątpliwie zderzyłby się z zawracającym na jezdni samochodem lub innymi nadjeżdżającymi z przeciwka. Nie bez znaczenia dla oceny tej sytuacji na drodze ma fakt, że policjanci mimo podjętych działań zmierzających do umożliwienia zawrócenia na drodze innemu kierowcy nie podjęli działań zmierzających do zatrzymania ruchu innym pojazdom zbliżającym się do tego miejsca. Zwrócić należy uwagę, że w radiowozie znajdowało się dwóch policjantów, a zatem mogli oni w sposób właściwy pokierować ruchem na tej drodze. Sąd I instancji nie rozważył też, że skoro obwiniony jechał w kolumnie samochodów, to miał on prędkość zbliżoną do tej, którą poruszali się inni kierowcy w tej kolumnie. Nagłe zatrzymanie radiowozu policyjnego przy uwzględnieniu wcześniej opisanych warunków atmosferycznych mogło spowodować konieczność gwałtownego hamowania kierowców poruszających się za tym radiowozem. W ocenie Sądu Okręgowego nawet przy przyjęciu, że C. Ł. w takiej sytuacji częściowo zjechał na lewy pas jezdni może jedynie świadczyć o tym, że potrafił prawidłowo zareagować na zaistniałą sytuację na drodze, by nie doprowadzić do kolizji drogowej. W świetle powyższego trudno zarzucić obwinionemu by swoim działaniem naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zważywszy na powyższe, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż po upływie jednego roku czasu od daty tego zdarzenia nie będzie możliwe uzupełnienie tego materiału dowodowego, zaś zebrane dotychczas dowody, interpretowane na korzyść obwinionego przesądzają o konieczności zmiany tego wyroku poprzez uniewinnienie C. Ł. od popełnienia zarzucanego i przypisanego mu wykroczenia.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§1 kpk w zw. z art. 109§2 kpw oraz na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. art. 634 kpk i w zw. z art. 119 kpw orzekł, jak w wyroku.